

der sker via f. eks. rørledninger, samt tillige i situationer, hvor havet tilføres stoffer fra en genstand, der ikke har fysisk forbindelse med landjorden, når stofferne nok er forurenende, men ikke tilføres havet i *bortskaffelsesøjemed*, f. eks. udspredding fra skibe af oliebekæmpelsesmidler.

Den foreslåede bemyndigelse for ministeren for forureningsbekæmpelse til at ophæve bestemmelserne i saltvandsfiskerilovens § 4, stk. 1, nr. 1 og 2, (nr. 3 er som nævnt allerede ophævet af ministeren for offentlige arbejder) rejser spørgsmålet, om der er behov for ændring af bestemmelsens øvrige stykker. Efter bestemmelsens stk. 2 kan tilladelse til foranstaltninger på fiskeriterritoriet, hvis gennemførelse vil være til hinder eller ulempe for det på stedet normalt udøvede erhvervsfiskeri, ikke gives, medmindre der samtidig af vedkommende minister er truffet afgørelse med hensyn til spørgsmålet om ydelse af skadesløsholdelse til de erhvervsfiskere, hvis indtjeningsmuligheder vil blive berørt af den pågældende foranstaltning. Det nævnte stykke åbner samtidig mulighed for, at erstatningsspørgsmålet kan henvises til afgørelse ved et i medfør af bestemmelsens stk. 3 nedsat nævn på 3 medlemmer, hvoraf 1 medlem vælges af fiskeriministeren, nu ministeren for forureningsbekæmpelse, 1 af landbrugsministeren eller ministeren for offentlige arbejder efter indbyrdes forhandling, medens formanden vælges af de således udpegede 2 medlemmer.

Der er mellem fiskeriministeriet og ministeriet for forureningsbekæmpelse enighed om, at hensynet til erhvervsfiskeriet tilsiger, at bestemmelsen i saltvandsfiskerilovens § 4, stk. 2, om stillingtagen til erstatningsspørgsmål i anledning af foranstaltninger på fiskeriterritoriet også må finde anvendelse ved meddelelse af tilladelser til foranstaltninger omfattet af såvel bestemmelsen i nærværende lovforslags § 17, jfr. 18, som af dumpningsloven.

Der er ligeledes enighed om, at det ikke i denne anledning er nødvendigt at ændre saltvandsfiskerilovens § 4 i øvrigt. I tilfælde, hvor det måtte være nødvendigt at henskyde et erstatningsspørgsmål til afgørelse ved det i § 4, stk. 3, omhandlede nævn, vil ministeren for forureningsbekæmpelse forinden udpegelsen af det ene medlem af nævnet optage forhandling med fiskeriministeren. Der er endvidere enighed mellem de to ministerier om, at det nævnte erstatningsproblem ikke uden lovændringer vil kunne udstrækkes til at omfatte konsekvenser af foranstaltninger, der finder sted uden for fiskeriterritoriet.

Til § 18.

Som nævnt i bemærkningerne til § 17 kræves der i

dag i almindelighed tilladelse fra en vandløbsret til udledning af spildevand i vandløb, søer eller havet. Denne ordning, hvorefter udledning af spildevand til en recipient kræver tilladelse fra en offentlig myndighed, foreslås opretholdt, dog således at ordningen udvides til at omfatte *enhver* form for spildevandsudledning, og således at kompetencen til at meddele sådanne tilladelser henlægges til de kommunale myndigheder. Landvæsensretternes nuværende kompetence på dette område foreslås ophævet. Dette skyldes som anført under de almindelige bemærkninger, at man finder, at afgørelser af denne art i et moderne samfund mere hensigtsmæssigt vil kunne træffes af lokale, politiske organer med ansvar over for den stedlige befolkning end af uafhængige, domstolslignende myndigheder. Det anerkendes fra alle sider, at vandløbsretterne navnlig i de senere år har udfoldet store bestræbelser for at beskytte overfladevandet. Det må dog også erkendes, at retterne ikke er i besiddelse af den nødvendige dynamik, idet de i princippet kun tager sager op, når sådanne forelægges dem udefra. Hertil kommer, at stillingtagen til spørgsmålet om spildevandsbelastningen af recipienterne, der indebærer en afvejning af væsentlige og til en vis grad modstridende samfundsinteresser, bedst vil kunne varetages af lokale myndigheder, der i øvrigt har det politiske og økonomiske ansvar for forholdene i deres respektive områder. Herved kommer man også på dette område til at bygge på de administrative principper, som er kommet til udtryk i lovforslaget i øvrigt.

Under forhandlingerne med de kommunale organisationer har der været enighed om, at hovedregelen bør være den, at tilladelse til spildevandsudledning meddeles af amtsrådet. Navnlig med hensyn til vandløb gælder det, at forureninger, f. eks. i form af spildevandsudledning i de øvre dele under en eller anden form vil få konsekvenser for lavere liggende dele af vandløbet. Afgørelser vedrørende sådanne udledninger til vandrecipienter forudsætter derfor efter sin natur et samlet overblik, som også af ressourcemæssige årsager mest naturligt kan placeres hos amtskommunen. Hertil kommer, at amtskommunen i forvejen i medfør af den gældende vandløbslovgivning er dybt involveret i vandløbsplejen, navnlig med hensyn til vedligeholdelse og tilsyn. Valget af amtsrådet som den recipientansvarlige myndighed må i øvrigt ses i sammenhæng med det samtidig hermed fremsatte ændringsforslag til vandforsyningsloven, hvorved landvæsenskommissionernes nuværende opgaver med hensyn til fordeling af grundvands- og overfladevandsressourcerne til vandforsyningsformål ligeledes foreslås henlagt til amtsrådet.